

16.5.2016

Jak jsme si hráli

Vyrostala jsem na proším žižkově spolu se svým „větším“ bráškou.

Naši rodiče již byli starší a nemocní, a tak jsem byla často odkázána na její bratra. Vemě se pánkovalo se stromem kopce Vítkova, hrálo se stájkách ve sklepě paměti Ullary.

Dětky, když jsem prověřovala prošívala mezi skupou divokých kluků. Uspořádaly se schovávání se po kájných čiákovských dvorech, lezení po stromech, hrani na: „Král vyběhá své vojsko, Čáp strčil čepičku ...“, na Skupou, káhu“ a podobně hry. Ale nejraději jsem měla cvrčání kuliček do dílků. A paková plnění a duhová kulička, to byla pravěku vzruš! Hráli jsme si také u Ullary, a již od časněho jara se koupali. Když jsem a toho svého onemocněla, ředěl bratr na mě posteli a s pečnou litoostí mi předčítal. Byli jsme již od mala prošívalymi stěráři, chodili do knihovny, čili i s bratřkou pod péřinou, a často na denjdej měli divadlo. Doma bylo krásně vyřezávání loutkové divadlo a my hráli, a také vymysleli píseň hry a pohádky. Měli jsme i promítací diapozitivní - na prostěradlo - a radu, v ráři károuky se čel děj. Mezi děvčata jsem chodila málo, ale o to svěží radostí. Někdy, když přišlo, smutně jsem hleděla do protějšího pavlačového domu na diventky, které své kočárky s panenkami mohly posít i v dexti, neboť do pavlače nepřišlo.

A vidíte, dnes již proou nyměnou pavlače i mám!

Anna Vachová